

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4077/23
3.10.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Иде Никитовић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Оливер Глишић, Селимир Глишић, Снежана Стефановић, Марија Равић, Ивана Буковић, Душан Муцић, адвокати из Београда, Јурија Гагарина 12а/5 и Јована Челановић, адвокат из Београда, Димитрија Туцовића 134, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милица Радовић, адвокат из Београда, Светог Саве 36, ради утврђења ништавости тестаментa, одлучујући о жалби тужиле, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 9956/17 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној 03.10.2024.године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 9956/17 од 22.03.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 9956/17 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је основни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да су ништава својеручна завештања покојне ВВ, бивше из ..., сачињена 06.10.2001. и 27.10.2009. године, проглашена на рочишту дана 24.02.2017. године у оставинском поступку пред Првим основним судом у Београду О бр. 6278/16, да је то тужена дужна признати и трпети да се заоставштина оставиле покојне ВВ расправи по закону, као и да се обавезе тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да нису пуноважна и да не производе правно

дејство својеручна завештања покојне ВВ, бивше из ..., сачињена дана 06.10.2001. и 27.10.2009. године, проглашена на рочишту дана 24.02.2017. године, у оставинском поступку пред Првим основним судом у Београду VII О бр. 6278/16, да је тужена дужна признати и трпети да се заоставштина оставиле покојне ВВ расправи по закону, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 165.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до дана исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужила због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде применом члана 386 ЗПП ("Сл.гласник РС", бр. 72/2011 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је извео закључак да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП на које апелациони суд пази по службеној дужности, док се жалбом неосновано указује на повреду из тачке 12 наведене законске одредбе, с обзиром да је изрека пресуде јасна, не противречи разлозима пресуде, односно разлози који се у пресуди наводе о битним чињеницама јасни су и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је побочна унука оставиле ВВ као и тужене, које су рођене сестре тужилине покојне бабе ГГ. Сада покојна ВВ је дана 06.10.2001. године сачинила својеручно завештање у коме стоји да на основу слободно изражене воље целокупну своју покретну имовину, новац у банци, штедне књижице и штедне уговоре, све њене драгоцености, покретну и непокретну имовину оставља у наследство након њене смрти својој рођеној сестри ББ, своју непокретну имовину која се састоји од 1/4 куће са плацем у улици ..., 1/4 земље у ... наслеђену од оца ДД која се води у катастарским књигама у ... такође, да је одлуку донела након дугог размишљања, поштовања и захвалности према њеној сестри која је пуно допринела да јој живот буде лепши. Наведено је да је тестамент сачињен у Минхену, а да је завешталац ВВ. Својеручним завештањем ВВ је 27.10.2009. године на основу слободно изражене воље изјавила да након њене смрти целокупну њену покретну и непокретну имовину оставља у наследство њеној сестри ББ из ... Наведено је да њену непокретну имовину чини: а) стан у ... у улици ..., која је власништво са 1/2 ББ; б) 1/2 стана, плац и гаражу у ..., маслињак у улици ..., стан 3 у...; ц) у ... 1/2 куће са плацем у улици ...; д) 1/2 земље у ..., наслеђена од оца ДД, која се води у катастарским књигама у ... Наведено је да је ову одлуку донела након дугог размишљања, из поштовања и захвалности према њеној јединој преосталој сестри која је много допринела да њен крај живота буде срећнији. Тестамент је сачињен у Београду, а завешталац је ВВ.

Према решењу Петог општинског суда у Београду III О.бр. 411/07 од 09.05.2007. године које је постало правноснажно 29.06.2007. године, заоставштину иза покојне ГГ, бивше из ..., преминуле дана 26.12.2006. године, сачињава имовина која се састоји од наведених катастарских парцела уписаних у Лист непокретности бр. ... КО ..., број ...

КО ... и број ... КО ..., да се за наследнике оглашавају: сестара оставиле ВВ на 1/2 идеалног дела и сестра оставиле ББ на 1/2 идеалног дела, а на рочишту за расправљање заоставштине одржаном 09.05.2007. године, суд је прогласио завештање покојне ГГ.

Решењем Првог основног суда у Београду VII О.бр. 6278/16 од 11.04.2017. године прекинут је поступак расправљања заоставштине иза пок.ВВ и упућена је наследна учесница АА, овде тужиља, да покрене парнични поступак против наследне учеснице ББ ради оспоравања пуноважности два завештања оставиле сачињених 27.10.2009. године и 06.10.2001. године, проглашених на рочишту одржаном дана 24.02.2017. године.

Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра др. Зорана Ђурића од 10.11.2022. године, према медицинској документацији покојна ВВ у периоду од 09.12.2008. године до 14.08.2015. године није боловала од какве трајне или привремене душевне болести, нити неког привременог психичког поремећаја, није показивала знаке деменције, нити смањеног умног развоја, код ње је 14.08.2015. године забележено да је боловала од анксиозног поремећаја, а истог дана и да болује од Алцхајмеровог типа деменције, па је после тога њена способност за расуђивање била искључена. Телесне болести од којих је боловала: хипертензија, шећерна болест, повремене упале бешике и желуца, катаракта која је оперисана, нису утицале на способност за расуђивање покојне ВВ. Деменција Алцхајмеровог типа може да се развије у периоду од 2-4 године од првих знакова психичких промена, па то што се деменција појавила код ВВ 6 година после сачињавања другог завештања нема утицаја на способност за расуђивање у време сачињавања другог завештања. Према налазу мишљењу судског вештака за област графоскопије Радослава Свичевића од 10.02.2021. године спорни потпис који је исписан на првој страници завештања од 06.10.2001. године као “ВВ” и потпис на другој страници истог завештања исписан као “ВВ”, аутентични су потписи ВВ, а потпис који се налази на завештању од 27.10.2009. године, аутентичан је потпис ВВ.

Према наводима сведока ЂЂ, има сазнања од ББ да је покојна ВВ њој преписала тестаментом имовину, она није ни у каквом односима са ББ, чују се једном или два пута годишње, АА, овде тужиљу први пут види у судници, њена ћерка ЕЕ чији отац је такође ЖЖ, син ГГ, хтела је да упозна АА преко друштвених мрежа, али јој је рекла да није добила никакав одговор и на томе се завршило. Према наводима тужиље тужена је сестра њене бабе по оцу ЖЖ, кога је последњи пут видела када је имала 6 година, док је своју бабу ГГ видела када је имала 12 година, неколико година после њене смрти је сазнала да је ГГ умрла преко познаника њене мајке и да сумња да је тужена организовала и тестамент око њене покојне баке ГГ јер је њу пазила и неговала, а она после и ВВ и да је на један чудан начин одлучено да се све остави туженој. У последњем телефонском разговору ГГ јој је обећала да је неће оштетити и да ће добити оно што јој припада и све то је био разлог да поднесе ову тужбу.

Према наводима тужене, само једном је видела тужиљу када је дошла код ње у ..., а то је било пре него што је умрла покојна ВВ, да види шта јој је отац оставио, то је било отприлике пре 3 године од давања исказа. Покојна ВВ била је њена рођена сестра и пола времена је проводила у Минхену, а пола времена у ... или ..., тужена ју је и чувала када год јој је то било потребно, односно бринула је о њој пошто је добила

деменцију, а раније су се дружиле када би је звала.

Полазећи од напред наведеног, с позивом на чланове 155, 156, 157, 164, 165, 166, 167 и 168 Закона о наслеђивању, првостепени суд је одлучио као у изреци.

Донета одлука је, супротно жалбеним наводима, резултат правилне примене материјалног права на потпуно утврђено чињенично стање, које је засновано на правилној оцени доказа. Жалбом тужиље се заправо анализира садржина изведених доказа и оцена доказа од стране првостепеног суда, што је по налажењу овога суда без утицаја на другачију одлуку у овој парници, с обзиром да је првостепени суд извео приложене доказе и правилно их оценио појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног поступка (члан 8 ЗПП), дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, правилно ценећи изведене доказе. Стога другостепени суд не налази било какву сумњу у правилност утврђеног чињеничног стања, до којег је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом свих изведених доказа.

Код чињенице да се сведок ЂЂ, друга жена ЖЖ који је отац тужиље, није изјашњавала о непосредним сазнањима у погледу чињеница које су релевантне за одлучивање у овој парници, као што ни тужилца за разлику од тужене, нема непосредна сазнања о релевантним чињеницама у овој парници, док њени наводи да јој је у последњем телефонском разговору, ГГ обећала да је неће оштетити и да ће добити оно што јој припада, што нема значаја за оценом ваљаности својеручних тестамената које је сачинила сада покојна ВВ, није основан навод жалбе да су искази парничних странака били супротстављени, а да их суд није правилно оценио.

Одредбом члана 155 Закона о наслеђивању (“Сл.гласник РС”, бр. 46/95, 101/2003-одлука УС РС и 6/2015) (у даљем тексту “ЗОН”), прописано је да је завештање ништаво ако је његова садржина противна принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима. Одредбом члана 156 ЗОН прописано је да је ништаво завештање лица које није навршило 15 година живота и лица које је због неспособности за расуђивање потпуно лишено пословне способности, док је чланом 157 истог закона прописано да је фалсификовано завештање ништаво.

Одредбом члана 164 ЗОН прописано је да је завештање рушљиво ако га је сачинио онај ко није имао завештајну способност, ако је у време завештања било мана завештаоачеве воље и ако при сачињавању завештања нису поштовани облик и услови одређени законом. Право на истицање рушљивости гаси се истеком законом одређеног рока, док је одредбом члана 165 ЗОН прописано да поништај завештања због рушљивости може захтевати само лице које за то има правни интерес. Одредбом члана 169 ЗОН прописано је да поништај завештања рушљивог због завештајне неспособности и мана завештаоачеве воље може се захтевати у року од једне године од дана сазнања за постојање узрока рушљивости, а најкасније у року од десет година од дана проглашења завештања. Рок од једне године не може почети да тече пре проглашења завештања. Поништај завештања према несавесном лицу може се захтевати у року од десет година од дана проглашења завештања.

Правилно, а супротно наводима жалбе, сагласно цитираним одредбама члана

155, 156 и 157 ЗОН, код чињенице да о лечењу од болести којима би била угрожена завештајна способност ВВ нема података, нити постоје подаци да јој је завештајна способност у време сачињавања својеручних тестамената била одузета, да је према налазу и мишљењу судског вештака графоскопске струке својеручни тестамент потписала сада покојна ВВ, као да је садржина завештања сагласна принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, првостепени суд закључује да је неоснован тужбени захтев да се утврди ништавост предметних завештања.

Наводи жалбе да је суд прекорачио своје границе приликом одлучивања о приговору застарелости (који је иначе неоснован, јер у време подношења тужбе није протекао рок из члана 169 ЗОН), тиме што је у изнетим разлозима ценио протек застарелости за подношење тужбе у складу са чланом 59 став 1 ЗОН који се тиче смањења завештајних располагања, нису од значаја за правилност донете одлуке. Смањење завештајних располагања није предмет овог поступка, а образложење побијане пресуде садржи потпуне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама које се тичу предмета тужбеног захтева.

Правилно првостепени суд закључује да услови за рушљивост предметног завештања због завештајне неспособности ВВ из члана 164 ЗОН такође нису испуњени, с обзиром да се болест Алцхајмерове деменције код ВВ развила тек 14.08.2015. године, дакле 6 година након сачињавања тестамена од 27.10.2009. године, а 14 година од сачињавања завештања од 06.10.2001. године, а с обзиром да се таква врста болести по природи ствари развија у периоду од 2-4 године од првих знакова психичких промена. Недостатак медицинске документације о постојању болести, истина не би био од значаја за рушљивост тестамена, у ком случају није обавезно да је лицу пословна способност формално и одузета, али је у овом случају без значаја, код изнетог да је од појаве болести па до њених појавних и јасно видљивих манифестација 14.08.2015. године, морао протећи период од 2 до 4 године.

Остали жалбени наводи су били предмет оцене, али како нису од значаја за другачије одлучивање, нису посебно образлагани.

Правилна је одлука о трошковима поступка која је резултат правилне примене члана 153, 154 и 163 ЗПП.

Из изложених разлога, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке

Како тужиља није успела у жалбеном поступку и како трошкови састава одговора на жалбу тужене не представљају нужни трошак, применом члана 165 у вези са чланом 153 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

